

70

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

A. DONÁTH, GY. FÁȘKERTHY și E. HAÁS

MISTERELE UNEI CURSE

★★★

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

Donáth András – Fáskerthy György – Haás Endre

MISTERELE UNEI CURSE

★ ★ ★

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
70

Traducere din limba maghiară de
CONSTANTIN OLARIU

Dragi cititori,

Numeroşi corespondenţi ne informează că în localităţile lor nu vin regulat fasciculele colecţiei. Tirajul acesteia fiind constant, explicaţia trebuie căutată în inegala ei difuzare în ţară. Singura modalitate eficace ca să remediaţi această defecţiune este să vă abonaţi la colecţia noastră.

În felul acesta, nu numai că vă veţi asigura primirea regulată a broşurilor şi veţi înlătura descompletarea lor, dar ne veţi ajuta şi pe noi, dîndu-ne posibilitatea să constatăm mai exact interesul pe care-l trezeşte colecţia în rîndurile voastre pe regiuni, raioane şi localităţi.

Tineri şi tinere,

Scrieţi-ne impresiile voastre despre lucrările care apar în colecţie! Sînteţi mulţumiţi de încercarea noastră de a vă da povestiri cu o tematică tot mai variată? Ce lucrări v-au plăcut mai mult în ultimele luni?

Dacă sînteţi mulţumiţi de colecţia noastră, răspîndiţi-o printre prietenii, colegii şi tovarăşii voştri de muncă!

Coperta-desen de D. IONESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Marele cotidian parizian „Journal d'Europe", pentru a-și mări tirajul, donează un premiu de 100 milioane de franci cîștigătorului cursei cicliste Khartum-Cairo-Suez-Port-Said-Suez-Cairo. Vestea produce o mare vîlvă în lumea întreagă. Trusturile de bookmakeri se pun în mișcare spre a recolta pariurile amatorilor de sport.

Bookmakerul londonez Jim Norton, la ordinul unui „boss" american, pleacă în Brazilia, în adîncul pădurilor virgine de pe Amazoane, la vila singuratică a profesorului Miguel Camberra, care a inventat un medicament numit „Mepokalina". Acest drog are particularitatea de a spori pentru un timp limitat puterile fizice ale oamenilor. La sfîrșitul tratamentului însă Mepokalina provoacă nebunia celor care au fost dopați.

Adevăratul nume al lui Camberra este dr. Heinz Krause. Acest Krause fusese în timpul războiului comandantul unui lagăr nazist, unde pe pielea internaților făcuse experiențe, al căror rezultat a fost omorîrea a 40 000 de oameni.

Trusturile americane l-au salvat pe acest criminal din mîna tribunalului internațional de la Nürnberg. Trusturile de bookmakeri încearcă cu ajutorul Mepokalinei să cîștige marea cursă.

Ziarista Yvonne Charpentier de la ziarul „Vie ouvrière" se pregătește să plece în Egipt, la marea cursă, în calitate de corespondentă. In anticamera Federației Franceze de Ciclism face cunoștință cu Roger Bertrand, tînăr muncitor de la uzinele „Renault" și ciclist amator, care, la îndemnul tovarășilor săi de muncă, vrea să participe și el în cursă. Întrucît federația nu vrea să-l includă în lotul oficial, muncitorii fac o colectă ca să-i asigure plecarea.

La Roma, la o agentură de invenții, se prezintă un olandez curios, Van Kappen, spre a-și breveta un motoraș minuscul de mare putere. Mai mult din glumă, obține un avans de 5.000 de lire.

Marea caravană a concurenților pornește de la Khartum. Un outsider necunoscut, Horst Müller, începe să se impună față de marii favoriți: Edmondo Diaz, Michel Serpente etc. Horst Müller, sub supravegherea lui Jim Norton, e dopat cu Mepokalină de către profesorul Miguel Camberra. „Bossul", yankeul Garry Stapleton, trimite în Egipt pe „ziaristul" Clarck Masson ca să-i urmărească pe cei trei.

Yvonne Charpentier îl regăsește pe Roger Bertrand printre concurenți. Deși necunoscut, tînărul muncitor francez reușește de la primele zile să țină pasul cu marile vedete ale curselor rutiere.

Yvonne se împrieteneşte cu Charter, un ziarist englez, împreună cu care urmăreşte cursa. Face cunoştinţă şi cu Abu Hasan, un concurent egiptean, student în medicină.

Printre concurenţi, îl regăsim şi pe inventatorul olandez Van Kappen, cu toate că vîrsta şi condiţia sa fizică nu l-ar fi îndreptăţit să se considere un sportiv de performanţă.

(Continuare din numărul trecut)

Aba Hammed este aproape un oraş egiptean. Aici începe lumea milioanelor de felahi, care muncesc cel mai blagoslovit pămînt de pe glob. Aluviunile Nilului dau cel mai roditor pămînt din lume, tocmai felahului care, nu de mult, era cel mai sărac ţăran de pe faţa pămîntului.

Bertrand, Yvonne şi Charter se îndreptau spre Nil. La marginea oraşului se înşirau bordeie de lut, lipite unul de altul, de-a lungul arăturilor. Nicăieri nu se zărea vreun drum sau potecă. Yvonne opri un ţăran, cu care intră în vorbă. Era un om înalt, uscăţiv. Pe trupul lui bine proporţionat atîrna o cămaşă ponosită, lungă pînă la pămînt, care, împreună cu turbanul pe care-l avea pe cap, era singura sa îmbrăcăminte.

— Franşavi? întrebă felahul, făcînd o plecăciune adîncă.

— Da, franşayi, încercă Yvonne să se înţeleagă cu el, dar fără şanse de reuşită. Deodată îi veni o idee salvatoare.

— Ia ascultă, Charter, parcă voiai să iei un interviu lui Abu Hasan...

— Eu?! se miră Charter.

— Da, dumneata. De ce încerci să tăgăduieşti?

— Nu tăgăduiesc, dar nici prin gînd nu mi-a trecut. Dacă n-ai pretenţia să-l ţin şi pe el în spate, sînt gata să-l chem încoace.

— Un singur lucru doar. Poartă-te cuviincios cu el.

Charter oftă şi dispăru. Yvonne şi Bertrand rămaseră singuri. Fata era încurcată.

— Pînă acum ai mers excelent..., suspină în cele din urmă.

— N-a fost greu. 230 km... ştii, distanţele astea scurte le duc bine. Yvonne observă însă că tînărul nu se simţea bine.

— Ce-i cu dumneata? Eşti obosit?

— Ia uită-te acolo! ridică braţul Bertrand, arătînd un bordei pe acoperişul căruia se afla o legătură de vreascuri. Nici vreascurile n-au unde le pune. Nu vezi o potecă, nimic... tare-s zgîrciţi oamenii de pe-aici cu pămîntul.

Dintr-un bordei apăru o capră, din altul se auzea un „I-a!" insistent.

— Locuiesc împreună cu dobitoacele...

— Şi din pricina asta eşti atît de indispus?

— Printre altele şi din cauza asta.

— Mai ai şi alte motive?

— Mai am. Bunăoară, pentru că dumneata nu pricepi ce înseamnă tot ce vezi în jurul dumitale. Te fîţîi cu prietenul dumitale, iar eu nu-ţi pot explica, nu găsesc cuvintele, poate nici nu stăpînesc destule...

Bertrand se încurcă şi tăcu. Yvonne îi răspunse pe un glas limpede şi răspicat.

— Cu timpul o să-ţi dai seama că n-ai dreptate. Dar despre asta nu-i cazul să vorbim, ci să scriem.

— Promite-mi c-ai să scrii.

— Scriu şi fără să-ţi promit. Dumneata îţi închipui că sînt o păpuşă de salon?

— Nu, cel puţin pînă cînd te-am auzit vorbind cu Charter credeam că nu.

— Charter e un camarad bun, un reporter destoinic, dar e făcut din lemn de altă esenţă decît noi. El n-a crescut în sunetele Carmagnolei şi ale Marseillaisei. Pentru el libertatea înseamnă posibilităţi, libera concurenţă, dreptul ca cel tare să-l devoreze pe cel slab, nu viaţa omenească şi drepturile omului. I se pare firesc ca alături de bunăstare să vadă pretutindeni un ocean de mizerie...

— Şi pe toate astea le vezi atît de clar?

— Am văzut şi eu cîte ceva pe la clinicile noastre.

— De văzut, mulţi văd, dar de înţeles, înţeleg mai puţini.

— Nu face pe filozoful cu spleen al saloanelor.

— Ştii bine că roata istoriei nu se opreşte.

— Bine, dar în cazul ăsta ce zici de bordeiele din faţa noastră? De oamenii aceştia?

— Pare-se că aici timpul a stat în loc. Mai persistă rămăşiţe feudale, iar noi, apusenii, reprezentanţii lui John Bull, ai lui Uncle Sam şi ai Mariannei facem tot ce ne stă în putinţă ca să rămînă totul neschimbat.

Bertrand asculta cu ochi strălucitori vorbele fetei şi voia tocmai să-i răspundă, cînd sosi Charter însoţit de Abu Hasan.

— Vă cer scuze că vă deranjăm odihna, îl salută Yvonne pe Abu Hasan. Desigur, sînteţi şi dumneavoastră obosit, dar trebuie să fiţi îngăduitor. Aşa e presa. Îşi face-o virtute din faptul că veşnic nu te lasă în pace.

— Vă mulţumesc că v-aţi gîndit la mine. De altfel, după cîte am înţeles din vorbele colegului dumneavoastră Charter, sîntem colegi.

— Tot ziarist?

— Nu. Student în medicină. La Universitatea din Cairo.

— Minunat. Atunci sper că n-ai să te superi dacă o să te rugăm să ne ajuţi la o mică disecţie.

— Repet. Vă stau la dispoziţie cu tot ce-mi stă în putinţă. Tare mă tem însă că o să te doară şi pe dumneata această disecţie.

Porniră.

Bertrand îl mai văzuse pe Abu Hasan şi în cursă, dar acum arăta cu totul altfel. Era un băiat foarte înalt, zvelt, de vreo 25–26 de ani. Purta un mic turban elegant, dar nu era ras în cap. De sub turban apăreau inele de păr negru, creţ. Abu Hasan se opri împreună cu ei în faţa unui bordei şi-l pofti pe felah să iasă.

— Ce te interesează? o întrebă pe Yvonne.

— Cîţi ani are?

Hasan traduse întrebarea și răspunsul.
— Șaizeci și cinci.
— Cum îl cheamă ?
— Yussuf ben Omar.
— Ocupația ?
— Agricultor.
— De cînd ?
— De la vîrsta de șase ani.
— Are familie ?
— Da. E cel mai bătrîn om din împrejurimi. Nevastă-sa nu mai trăiește. N-ar putea să spună cîți nepoți mai are în viață.
— Cum așa ?
— Mulți din familie au murit, iar alții s-au mutat pe cursul Nilului, în sus, înspre Cairo.
— Cît pămînt are ?
— Are ceva ; e drept — puțin. Dar înainte n-avea nimic. Felahul n-avea pămînt.
— Din ce trăia înainte și din ce trăiește acum ?
— Își muncește pămîntul. În trecut lucra pe o plantație de bumbac. Toamna cultivă bumbac, vara cereale.
— Ce salariu are ?
— Ce vezi pe el și ce mănîncă.
— Ce mănîncă ?
— Orez, legume, cîteodată carne. Dar înainte de a avea pămînt, numai mălai, boabe de porumb fierte și mazăre furajeră.
— Altceva ?
— În viața lui, pînă la împroprietărire, n-a mîncat altceva ; cel mult cîteodată, rar de tot, curmale, care, la noi, sînt ca în Europa cartofii.
— Putea, totuși, să mănînce carne !
— Animalul e făcut să tragă și să lucreze pămîntul. Dacă-și tăia bivolul, murea de foame.
— De ce i-au murit copiii ?
— De pelagră, de infecții intestinale și de foame. Vîrsta medie pe care o ating bărbații este de 28—30 de ani... firește nu toți egiptenii, mă refer numai la felahi.
— De ce nu există pe aici vreun drum sau cărare printre pămînturi ?
— E scump pămîntul. Moșierul însămînța totul. Aici fiecare palmă de loc e valoroasă.
— Carte știe ?
— Nu. În afară de omdeh *, nimeni nu știe carte în toată mahalaua. Mahalaua e propriu-zis un sat, adăugă Hasan.
— Cine este acel omdeh ?
— Conducătorul administrativ al satului, care, pe lîngă atribuția asta, mai e și judecător, notar și la nevoie chiar medic.
— Omdehul e proprietar ?
— Nu. E felah. Nici măcar arendaș. Aici chiar arendașul abia-și scoate existența.
— Se folosește vreo mașină agricolă ?
— Nu. Mîna omului, măgarul și bivolul fac totul.

* *Omdeh* — primar al satului egiptean (*N.A.*).

— De ce se ţin vreascurile pe acoperişurile caselor?

— Ca să aibă cu ce să gătească mincarea. Aici nu-i nevoie de încălzit, căci nu-i frig.

— Nu m-ai înţeles... Voiam să ştiu de ce nu le ţin în casă?

— In casă stau unsprezece persoane, plus măgarul. Paturi nu există. N-au loc...

— Şi noi... îngăduim toate astea..., şopti Yvonne. Abu Hasan însă o auzi.

— Nu, dumneavoastră nu numai că le îngăduiţi, ci le-aţi şi cauzat... nu uitaţi că Egiptul a fost dominion britanic timp de aproape o sută de ani.

— Iţi făgăduiesc că nu voi uita discuţia asta, răspunse Yvonne.

— Continuăm?

— Mulţumesc... mai bine să ne intoarcem...

O bună bucată de drum merseră alături unul de altul, fără să scoată o vorbă. In cele din urmă, Yvonne rupse tăcerea:

— După cite ştiu, împroprietăririle continuă.

— E adevărat, răspunse Hasan. Ele sint in curs de înfăptuire. Avem prea puţini ingineri hotarnici, prea puţini tehnicieni.

Işi continuară drumul fără să mai scoată o vorbă pînă la hotel. Charlier merse tot drumul cu capul în pămint, simţindu-se oarecum de prisos in compania celorlalţi. În holul hotelului işi luă in grabă rămas bun şi se retrase in camera lui. Yvonne dădu mina cu Abu Hasan, mărginindu-se să-i spună:

— Ai avut dreptate şi-ţi mulţumesc... şi nu regret că am audiat această lecţie de anatomie. Şi, după ce dădu mina şi cu Bertrand, fiecare se retrase in camera lui, mai exact in dormitorul comun. Yvonne se zvîrcolea in patul ei şi nu putea să adoarmă, cu toate că în fond nu se întîmplase nimic. Un bătrin, unul dintre milioanele de fellahi, răspunsese cu modestie la citeva întrebări puse de o ziaristă franceză.

*

* *

— Unu-doi... unu-doi, aşaaaa, stai!... Lasă-te pe vine... Un-doi... un-doi, un-doi. Stai drept!... un-doi, un-doi...

— Ascultă, Horst, il implora profesorul, lasă timpeniile astea!

— Cine ţi-a dat repaus? Un-doi, un-doi, iţi dau eu stafii! Te învăţ eu ce inseamnă să infigi ace groase in dosul omului. Un-doi, un-doi.

In mijlocul camerei, dr. Miguel Camberra, dezbrăcat la chiloţi, îşi agita braţele cu desperare, ca o paiaţă ajunsă pe mina unui nebun. Era ud leoarcă de năduşeală. Trecuse o jumătate de oră de cind Horst il pusese să facă exerciţii de gimnastică la comanda lui. Din clipa în care ii fusese administrată injecţia, ciclistul il apucase pe doctor de guler, il aşezase in mijlocul camerei şi începuse antrenamentul.

— Horst, fii cuminte, ştii că sint bolnav, că nu suport...

— O să-ţi injectez puţin coniac şi sint sigur că o să-ţi revii. De ce ai înfipt in mine un ac atît de gros? Ce crezi, ce sint eu, hipopotam?

— Dar, Horst...

— Un-doi, un-doi! continuă acesta. Dumneata pompezi energie în mine, cel puțin profită de ea! Așa... bineeee, scoate pieptul, suge burta... Un-doi!...

Profesorul gifîia. Cele cîteva fire de păr care-i mai împodobeau chelia trandafirie se strînseseră în ghemulețe care luceau de nădușeală. I se părea că toată camera se învîrtește cu el. Îi tremurau genunchii. „Un-doi, un-doi..."

Apa iția lui Jim Norton puse capăt veseliei lui Horst. Norton intră în cameră și se opri ca trăsnit. Se uită o bucată de vreme cu o mutră de idiot la scheletul care făcea exerciții de gimnastică în fața lui, apoi socoti de cuviință să intervină.

— Încetează odată! Doar nu dumneata concurezi la cursă! Îmbracă-te, avem ceva de discutat.

— Vin îndată, îngînă Camberra, aruncînd lui Horst priviri ucigătoare, fără a divulga lui Norton de ce se „antrena". Făcu o baie, se îmbrăcă, apoi dădu peste cap un păhărel de coniac.

— Ce dorești?

— Ia spune-mi, Horst iese primul cînd vrea sau cînd îl silește medicamentul să fie primul?

— În fond, iese primul atunci cînd vrea...

— Bun, atunci azi să nu fie încă primul. Să iasă al treilea. Mai avem timp. Nu sînt decît trei minute și jumătate de recuperat.

— Ai dreptate, răspunse Camberra, așa mi-am făcut și eu socoteala. Dar, după cum ți-am mai spus, lasă asta în grija mea!

— Ptiu, ia te uită ce repede i-a revenit piuitul, bombăni Horst... un-doi, un-doi... Profesorul avu un rictus, dar schiță un gest de parcă ar fi avut o nemulțumire din pricina lui Norton.

— Bine, atunci să mergem, zise Norton. Ți-am spus cît se poate de clar. Dacă mergi cum te taie capul, capul face, capul trage.

— Iar eu ți-am spus și-o repet: mă privește personal.

Horst se îmbrăcă, apoi plecară împreună, îndreptîndu-se spre start.

*
* *

Caravana lăsă în urma ei cei de-al doilea afluent al Nilului, apropiindu-se din ce în ce mai mult de orașul Wadi-Halfa. Plutonul din frunte aproape că se contopise cu grosul concurenților. Era o zi în care fiecare luptase din răsputeri. Concurenții se înșirau pe o distanță de peste trei kilometri, șoseaua fiind atît de îngustă încît chiar patru-cinci biciclete anevoie puteau merge una lîngă alta.

— Patru sute de kilometri nu-i glumă, nici măcar cînd îi faci cu mașina, observă Charter. Și pare-mi-se că azi cavalerul dumitale rămîne în urmă.

— Ai face mai bine să taci. Azi mi-ai tras chiulul cît a fost ziua de lungă. Nici măcar notele nu le-ai luat ca lumea.

„Diaz conduce cu o roată, urmat de Tissu. Van Hutten e pe locul trei"... anunță megafonul.

Deasupra plutonului plana un avion.

— Pesemne filmează, observă Yvonne. Fără să zică o vorbă, Charter întinse Yvonnei poșeta. Poftim.

— Pentru ce? întrebă Yvonne, care începu să dea semne de oboseală.

— Ruj, pudră... spuneai că se filmează, zise Charter, dar în clipa următoare avu grijă să-şi ferească prudent capul. Şi pe bună dreptate.

„Diaz a sosit primul, urmat de Van Lauen. Al treilea e Tissu, al patrulea... concurentul nr. 137... al cincilea Michel Serpente, al şaselea Abu Hasan, al şaptelea Frank Spiegel, al optulea, al noulea şi al zecelea cu acelaşi timp, crrrr" — făcu megafonul şi se defectă.

— Ia-o înainte dacă poţi, îi strigă Yvonne şoferului. Trebuie să aflăm cine-i nr. 137 şi să-i luăm un interviu...

— 137... 137..., bombăni Charter, răsfoindu-şi carnetul... 137... da, îl cheamă Horst Müller, face parte dintre outsiderii mai ca lumea. Vorba-aceea, şi găina oarbă mai nimereşte cîte un grăunte!

Şoferul depăşi două maşini şi ajunseră printre primii la linia de sosire. În orice caz, mai avură timp să vadă că motocicleta cu ataş „Harley Davidsohn", condusă de vlăjganul cu nasul turtit, îl luă pe concurentul nr. 137 în ataş şi apoi dispăru val-vîrtej cu el şi cu omuleţul sfrijit care şedea acum în spate. Noaptea se lăsă repede asupra oraşului Wadi-Halfa.

— Ce să vă spun, aduce mai degrabă cu fluviul decît cu un zeu, zise Charter, în timp ce stătea împreună cu Yvonne şi Bertrand pe malul Nilului, contemplînd cînd apele acestuia, cînd partea terminată a barajului de la Assuan.

— Impozantă construcţie, constată Bertrand.

— Demnă de „dătătorul de viaţă", adăugă Yvonne.

— „Bahr Nilul" nostru este într-adevăr dătător de viaţă, intră în vorbă Abu Hasan, care se alătură celor trei. Nu vă deranjez?

— Bine că ai venit, îl întîmpină cu bucurie Yvonne. Cel puţin ne povesteşti ceva despre Nil.

Se aşezară jos, cu privirile îndreptate asupra fluviului, ale cărui unde se rostogoleau majestuos.

— Nu v-aş putea spune cine ştie ce despre fluviu, se scuză Abu Hasan, căci am o educaţie prea europeană. Legendele fluviului încă nu sînt cunoscute decît de kopţi *. În vechea limbă egipteană, Nilului i se spunea A-ur-ra. Astăzi ştim de unde izvorăşte, ştim că este al doilea fluviu din lume (după Misisipi şi Misuri), cu o lungime de 6.400 de kilometri. E o apă harnică. Fără Nil niciodată nu s-ar fi format cultura anticului Egipt, dar în acelaşi timp e şi mormîntul multor culturi, căci albia lui, care-şi revărsa an de an comorile asupra ogoarelor învecinate, a atras de-a lungul secolelor noi şi noi valuri de cuceritori pe aceste meleaguri. Pămîntul acesta a fost călcat de armatele asirienilor, grecilor, macedonenilor şi romanilor, pentru ca mai tîrziu, în veacul al VII-lea, să devină centrul islamului. De cînd au apărut primele aşezări omeneşti pe malurile lui, Nilul a însemnat întotdeauna belşug pentru stăpînitorii ţării şi mizerie pentru robi. Pe apele lui au fost transportaţi, şi nu e prea mult de atunci, sute de mii de negri încătuşaţi în furcile neguţătorilor de sclavi, care-i livrau în America de Nord şi de Sud.

---

* *Kopţi* — descendenţii vechilor triburi hamitice care au populat Egiptul înaintea dinastiilor de faraoni. Astăzi n-au mai rămas decît foarte puţini; sînt de religie creştină (*N.A.*).

Simţeau cu toţii că aceste cuvinte i se adresau în primul rînd lui Charter, care îşi nota cu un aer impasibil în propoziţii clare şi scurte tot ce auzea.

— Repet, nu prea am multe de spus despre fluviul nostru. Vechii egipteni îl venerau ca pe un zeu. De altfel, şi azi încă e venerat de multe triburi ale negrilor. Izvoarele sale au fost căutate vreme îndelungată, printre alţii, de David Livingstone...

— Care, deşi a fost misionar, n-a uitat niciodată că şi-a început viaţa ca muncitor, preciză Bertrand la auzul acestui nume.

— Spuneam deci că Livingstone socotea că Luapula era izvorul Nilului şi numai colegul dumneavoastră, ziaristul Stanley, pornit în căutarea lui Livingstone, a descoperit în 1871 că izvorul Nilului alb este rîul Kagera. Adevărata mamă a fluviului însă este lacul Victoria.

— După ce primeşte mai mulţi afluenţi şi trece printr-o mulţime de cascade, la Lado, Nilul intră în Sudan, de unde devine o apă de şes, navigabilă, şi ia numele de Bahr el Abiad, adică Fluviul Alb. De aici apele sale trec prin savanele din sudul Sudanului, apoi se îndreaptă spre nord printr-o zonă de păduri-galerie *, pînă la Khartum, unde primeşte apele rîului Bahr el Asrak, Nilul Albastru. După cum aţi putut vedea, apele celor două rîuri, Nilul Alb şi Nilul Albastru, curg o bună bucată fără să se amestece. După Berber, unde se varsă în Nil rîul Abbara, Nilul nu mai primeşte alţi afluenţi cît timp trece prin Sahara, dar existenţa numeroaselor văi seci, aşa-zisele Wadi *, dovedeşte cu prisosinţă că odinioară regiunea aceasta era mult mai bogată în precipitaţii decît astăzi. Pentru a zăgăzui fluctuaţia apelor, s-a construit barajul pe care-l vedeţi în faţa dumneavoastră. Barajul de la Assuan. (Hasan se opri, dar văzînd că nu vorbeşte nimeni, continuă). Barajul din faţa noastră are o înălţime de douăzeci de metri şi o lăţime de un kilometru şi jumătate. El asigură posibilităţi de colonizare pe ambele maluri ale Nilului, pe o distanţă de 30 de kilometri. Revărsările regulate ale Nilului, provocate între lunile iulie şi octombrie aproape exclusiv de apele Nilului Albastru şi ale Abbarei, iar în lunile decembrie şi ianuarie de Nilul Alb, acoperă ogoarele cu un nămol fin şi roditor. Acesta este secretul bogăţiei Egiptului. Problema lămuririi originii Nilului Albastru a încercat s-o dezlege încă împăratul roman Nero, dar expediţia pe care a trimis-o a pierit în mlaştini. Problema n-a fost soluţionată decît peste aproximativ 1.600 de ani, în 1770, cînd Bruce a descoperit lacul Tana. Problema izvoarelor Nilului Alb a fost lămurită încă înaintea lui Stanley, între 1858 şi 1863, de Speke, Grant şi Baker. Delta Nilului începe mai jos de Cairo, fiind extrem de ramificată, cuprinzînd un teritoriu de cca. 60.000 de kilometri pătraţi. Un braţ vechi, astăzi inexistent al Nilului, cu numele de Pelusian, se vărsa în mare pe vremuri la Port-Said.

Abu Hasan tăcu; ceilalţi trei rămaseră surprinşi. Nu se aşteptau la o expunere atît de riguros ştiinţifică din partea unuia dintre cei mai buni ciclişti din cîţi participau la această cursă.

— Şi barajul?

---

* Fîşii înguste de păduri de-a lungul rîurilor din savanele africane, părînd din depărtare ca desişuri adînci de genul pădurilor virgine (*N.R.*).

— Poate vă gindiți la proiectul hidrocentralei? întrebă Hasan.

— Exact.

— S-au scris destule în presă despre el...

— Eu una... nu prea citesc ziarele, mărturisi Yvonne. De-abia găsesc timp să-mi scriu propriile mele articole, necum să le mai citesc și pe ale altora.

Hasan zîmbi și răspunse:

— Barajul din fața noastră are o lungime de 5 km, o lățime de 1,5 km și o înălțime de 20 m și el va închide o mare artificială de aproximativ 500 × 650 km, și dacă vom construi hidrocentralele proiectate vom obține o putere instalată de 1.400.000 de kilowați. Va fi o realizare uriașă pentru țara noastră.

— Credeți că-l veți construi? întrebă Charter.

— Îl vom construi. Canalul de Suez tot felahii l-au construit și în condiții mai vitrege, cu posibilități tehnice mai modeste.

Abu Hasan se ridică în picioare

— Haide, să mergem! zise Roger, sculîndu-se, și o ajută pe Yvonne să se ridice.

— Aș vrea să știu ce-a căutat ieri avionul acela deasupra noastră? întrebă Yvonne ca din senin. Nu aparținea nici unei curse aeriene; era limpede că urmărea cursa, dar de filmat, nu filma...

Hasan se uită la Yvonne și zîmbi. Pe urmă porniră cu toții pe străzile acelui oraș vestit prin descoperirile lui arheologice.

*

* *

„Atropină, constată fără să vrea Yvonne, cînd pe sala hotelului se izbi de Horst. De ce naiba și-o fi picurînd atropină în ochi un sportiv, mai cu seamă dacă e bărbat și are ochi albaștri atît de umezi?"... Yvonne se opri brusc. Își reaminti succesul neașteptat al acestui outsider necunoscut. Fără să vrea, fluieră ușor... „Desigur..., dar, în sfîrșit, vom vedea".

Se grăbi spre camera ei, să se schimbe.

*

* *

— Timpitule, boule, dobitocule, măgarule! îl copleșea Norton pe Horst cu amabilități. Nu ți-am spus să nu scoți piciorul din cameră? După ce ajungi la linia de sosire, te urci imediat în ataș, te închizi în camera dumitale și nu te miști pînă a doua zi dimineața. La start stai cu capul în pămînt și nu te uiți nici în dreapta, nici în stînga. Ce vrei? Vrei să dai peste cap toată afacerea!?

— Ascultă-mă! Te sfătuiesc să dispari de aici. Eu nu sînt bebeluș și mi se mai întîmplă și mie să am cîteodată treabă în altă parte. De altfel, profesorul știa, zise arătînd cu un rînjet batjocoritor către Camberra, care ședea cufundat în lectura unei cărți.

Profesorul își întinse mîna după paharul de coniac.

— Bea și tu, acum îți dau voie... e veritabil. L-am adus de la „Semiramida"...

— Profesorul!... țîșni Norton, dar pe urmă se răzgîndi. Altădată păzește-te mai bine! încheie discuția și ieși furios din cameră.

CAPITOLUL X

— Deocamdată Serpente a realizat cel mai bun timp în clasamentul general! constată Yvonne, rezumînd rezultatele de pînă atunci ale cursei. Diaz este al doilea, iar ceilalţi sînt numai la cîteva secunde în urma lor. Prietenul nostru Bertrand nu stă nici el prost. Ieri a fost al treizeci şi cincilea la linia de sosire.

— Mda, îi răspunse Charter cu un căscat sonor, înălţat înspre cer, dar deodată îşi feri capul. Fără să vrea, Yvonne se uită şi ea în sus. Deasupra lor plutea lin un elicopter. Yvonne îşi feri ochii, căci fuzelajul de aluminiu al aparatului sclipea atît de mult în razele soarelui, încît îi orbea. Din depărtare se auziră deodată un vuiet, ţipete, apoi răsună glasul megafonului:

„Salvarea!... maşina salvării... repede... salvarea... repede..."

O maşină lungă şi îngustă, purtînd în faţă o cruce roşie mare, care-i preciza misiunea, trecu în goană pe lingă ei în urletul sirenei.

— Poftim. Pesemne că libelula asta mătăhăloasă a tulburat privirile vreunuia dintre concurenţi, care-a ajuns pe mîna salvării.

— Sîntem în cea de-a cincea etapă, şi numărul celor care au abandonat cursa trece de şaptezeci.

— Ieri un avion, azi un elicopter, bombăni Yvonne. Un elicopter... Deodată însă o cuprinse o emoţie neaşteptată.

— Dă-mi puţin binoclul, zise ea, răsucindu-şi gîtul spre Charter.

Charter, care era de rînd la postul de observaţie, urcat pe speteaza maşinii, se aplecă să-i întindă micul Hensoldt, apoi îşi duse palma deasupra ochilor, încercînd să urmărească cursa cu ochiul liber.

Yvonne îşi îndreptă binoclul asupra elicopterului. Urmări o bună bucată de vreme zborul aparatului, care înainta extrem de încet, apoi coborî binoclul şi zise pe un ton grav, aproape cucernic şi chiar misterios:

— Prima bombă!...

— Ai descoperit că elicopterul e un mijloc de locomoţie aeriană? zise Charter pe un ton plictisit. Dă-mi înapoi binoclul! Hasan conduce. Yvonne îi întinse binoclul, apoi repetă şi mai grav...

— O bombă şi, dacă nu mă-nşel, chiar una uriaşă...

— Un elicopter interplanetar, venit direct din Sirius, pentru ca Yvonne Charpentier şi Jacques Charter să aibă prilejul de a scrie un reportaj-bombă.

— Îmi dai voie...

— „Bicicleta şi spaţiul cosmic", „Cine trăgea cu ochiul din elicopter?", „Interviu cu Hum-Bug, cel mai bun ciclist din Sirius", „De la tandem la atom"...

— Îmi dai voie, în sfîrşit, să-ţi spun ce zboară aici, deasupra noastră?

— Dacă te mai fîţîi mult am să zbor eu, mîrîi Charter, din ce în ce mai prost dispus...

— Un e-mi-ţă-tor-cu-te-le-vi-zi-u-ne, scandă Yvonne aproape transfigurată. Pricepi ce-nseamnă asta?

— Înţeleg. Nici în Africa nu mă lasă-n pace! Au mirosit că am rămas dator pe trei luni cu abonamentul la televiziune. Hasan continuă să conducă, urmărit de o nouă vedetă, nr. 270...

— Nu trebuie să mai plăteşti nimic. Din contră. Cred că ei vor fi bucuroşi să plătească dacă ne-ar putea cumpăra tăcerea.

— Le stau la dispoziție. Să înceapă. Sînt un băiat discret, cu toate că nu mi-aș fi închipuit ca stimabilii de la televiziune să fie atît de timizi.

— Spune-mi, nu știi deloc să judeci?

— Nu. De cînd au apărut pe lume sufragetele*, sportul acesta este rezervat femeilor pedante și sufletelor alese. Noi, bărbații, ori acționăm, ori, dacă nu, dormim.

— Așa și arată lumea...

— Spune-mi, te măriți cu mine sau nu?

— Nu...

— Atunci notează: Abu Hasan conduce, urmat de Serpente, apoi la mică distanță Diaz și concurentul nr. 270.

Mica mașină sport mai hurui o dată cu desperare, apoi se opri.

— S-a terminat benzina, îi anunță șoferul. Prima pompă se află la vreo patru kilometri de aici. Partea proastă e că la ora asta nu vom găsi pe nimeni care să se oprească și să ne împrumute puțină benzină, continuă șoferul, dîndu-se jos din mașină. Coborî și Charter de pe tronul său. Cu chiu cu vai se urni și Yvonne, și tustrei puseră umărul să împingă mașina. Micul baby-sport se supunea cu ușurință, nu trebuiau prea multe eforturi. Caravana îi lăsase mult în urmă, iar deasupra lor, pe cer, se iviră ca din senin nori amenințători. Începu să toarne cu găleata.

— Măcar să-mi fi adus umbrela cu mine, oftă adînc Charter.

— Și galoșii. Prinde foarte bine în Sahara, ripostă Yvonne.

— Păi... se opri cuvîntul în gîtul lui Charter, văzînd că Yvonne își pune o glugă de nylon pe cap. Ah, femeile astea! Dumneaei se vîră sub cort și-și bate joc de mine!

Șoferul se înveli și el într-o prelată. Charter era plouat și la propriu, și la figurat.

— Mamă, de ce m-ai lăsat să mă fac ziarist? oftă el cu o mutră de martir, continuînd să împingă mașina.

Le-a trebuit o oră și jumătate pînă la pompa de benzină. Cînd au ajuns acolo, văzură un arab uscățiv în fața pompei, cu ochii ațintiți asupra unei băltoace, întorcîndu-se din timp în timp înspre răsărit, cu o adîncă plecăciune. Șoferul dădu să-i ceară benzină, dar Yvonne îl opri.

— Lasă-l. Pesemne se roagă. Arabul însă se întoarse:

— Doriți benzină? întrebă politicos.

— Cam așa, răspunse șoferul.

— Ia spune-mi ce te uitai la băltoaca aceea? întrebă Yvonne, apropiindu-se de manipulantul pompei de benzină, care părea încă cufundat în meditațiile sale.

— „Alah e singurul dumnezeu și Mahomed e profetul lui".

— Adevărat, încuviință Yvonne, dar aș vrea să știu ce-ai văzut în băltoacă?

— Admiram două minuni, prea frumoasă franșavi.

— ?

— Prima că pe vremea asta de septembrie avem parte de o ploaie atît de darnică, iar a doua că din voința lui Alah uleiul nu mai plu-

---

* Mișcarea sufragetelor a luptat la începutul secolului nostru pentru ca fe[meile s]ă aibă drepturi politice și sociale egale cu ale bărbaților (N[.T.]).

leşte pe apă. ci se amestecă cu ea. Înseamnă că domnul mi-a dat un semn şi în ziua de douăzeci şi trei plec la Meca...

Şoferul arab încărcă rezervorul şi bidoanele, apoi scoase o sticluţă şi, după ce o umplu cu apă din băltoacă, o vîrî în buzunar cu un zîmbet de fericire.

— A ţişnit un nou izvor al minunilor lîngă sfînta apă a Nilului! zise foarte grav. pornind motorul. Yvonne dădu din umeri. Oricît işi bătea capul. nu pricepea nimic.

— Să te repezi pînă la Meca din cauza unei mici întrepătrunderi osmotice. frumoasă performanţă. n-am ce zice! observă Charter. Un pic de ploaie. şi ţara are un hagiu în plus.

Yvonne nu-i răspunse. Era absorbită de gîndurile ei. Ploaia răcorise aerul. nu se mai vedeau urmele caravanei de concurenţi. O cuprinse o senzaţie neplăcută. Aşa în trei, cu o mică maşină sport în mijlocul deşertului... se întîmplă ca pînă şi omul cel mai modern să regăsească în propria-i persoană pe strămoşul său gol-goluţ, lăsat la cheremul elementelor naturii, temîndu-se de deşert. de pădure, de foc şi de apă şi care, în teama lui, a înfăptuit lucrul cel mai îndrăzneţ pe acest pămînt devenind om.

Nu schimbară nici o vorbă pînă la Luxor, oraş străvechi, focar al anticei culturi egiptene, unde aflară că eroul zilei fusese Abu Hasan.

*

* *

— Nu pot pricepe cum a izbutit să se ţină scai de mine! zise Abu Hasan noilor săi prieteni. E slab, sfrijit, trebuie să aibă vreo treizeci şi cinci de ani. dar pedala ca un diavol. Abia-abia am reuşit să-l întrec cu două lungimi de roată.

— Se mai întîmplă să dea şi găina oarbă de un grăunte, observă Charter. E o cursă la care nu poţi prevedea niciodată ce se va întîmpla. Ieri l-aţi văzut pe nr. 137. azi a fost 270. cine ştie ce surpriză ne mai poate rezerva ziua de mîine!

Cei patru camarazi îşi sorbeau cu voluptate cafelele lor aromate în holul Grand-Hotelului Luxor.

Yvonne îşi controlă ceasul:

— Şi-acum n-o să vă supăraţi, nu-i aşa, dacă o voi şterge puţin cu colegul Charter? Avem un pic de treabă în împrejurimile oraşului. Dacă n-aveţi altceva de făcut. aşteptaţi-ne. să mergem să vizităm împreună templele.

Hasan şi Roger se uitară unul la altul. apoi dădură din cap în semn de încuviinţare. Charter se urni de pe scaun şi, lăsînd-o pe Yvonne să treacă înainte, ieşi pe uşa turnantă a hotelului.

*

* *

— Dacă papii ar fi rămas tot atît de modeşti ca fiul dulgherului, dacă, la rîndul lor. califii şi sultanii ar fi rămas omenoşi pe măsura profetului lor, de bună-seamă că nici biserica noastră nu s-ar fi îndepărtat de la morală, aşa cum a fost cazul în China, unde Sakia-Muni şi Kon Fu-ţze au transplantat aproape neatinse în domenlul religiei învăţăturile moralei poporului. Dacă s-ar fi întîmplat aşa, n-am fi dat foc niciodată bibliotecii din Alexandria şi n-am fi jefuit nici-

odată comorile Egiptului. Nimic din templul ce-l vedem în fața noastră n-a rămas pe loc, afară de ceea ce nu putea fi urnit. Noi, arabii, am ridicat moschei din anticele temple ruinate de cutremur, în 1831 francezii au cărat la Paris un obelisc de-al lui Ramses al II-lea, iar statuile, sulurile de papyrus, vasele de aur, instrumentele muzicale și chiar părți întregi de ziduri acoperite cu basoreliefuri împodobesc astăzi sălile din „British Museum".

Abu Hasan tăcu. Ceilalți trei urmară pe arabul cu ținută nobilă care pășea printre șirurile de sfincși de piatră ce străjuiau intrarea templului.

— Sînt trei mii patru sute de ani de cînd tac acești lei cu cap de femeie. Templul lui Amon-Ra a fost construit la Theba, orașul pe care-l vedeți în fața voastră, capitala de pe atunci a Egiptului, acum 3.400 de ani — cel puțin așa ne spune istoricul Manetho — de către Amenhotep sau Amenofis al III-lea, cel mai mare faraon din dinastia a XVIII-a. Încă de pe atunci, țara noastră avea două zeități principale. Ptah-Amon-Ra, soarele, și fiul sau Nilul, dătătorii de viață. Bine a spus Voltaire: „L'homme a crèe les dieux" *. Nimic nu exemplifica mai limpede acest adevăr decît cultura egipteană. Omul a proclamat ca zeitate pe acela căruia îi datora pîinea, existența și bucuria sa sau pe acela de care se temea, care-i amenința viața, cu care trebuia să se înfrunte.

Soarele și Nilul îi dădeau viață. Întunericul, furtuna, vîntul fierbinte îi amenințau viața. Boul Apis deveni deci o zeitate sfîntă, căci ce s-ar fi făcut un popor de agricultori fără vite de jug...

Ajunseră în apropierea templului.

— Iată, continuă Hasan, arătînd spre două statui uriașe din gresie, cele două vestite statui ale lui Memnon. Sînt propriu-zis statui ale lui Amenofis al III-lea, dar grecilor, care crezuseră că au găsit în Egipt țara din basme unde răsare soarele, li s-a părut că reprezintă pe Memnon, fiul zeiței Eos, zeița norilor, despre care legenda spune că a fost ucis de Ahile sub zidurile Troiei și după moarte a fost adus în Egipt, unde, în amintirea lui, s-ar fi sculptat aceste uriașe statui.

Își urmară drumul tăcuți, apoi, după o bucată de vreme, Hasan își continuă explicațiile:

— Amenofis al III-lea a învins Etiopia, întinzîndu-și regatul pînă la Eufrat. Templul său zace în ruini. Statuile sale sînt măcinate de soare, ploaie și vînt, iar regatul său de altădată a încăput de-a lungul istoriei pe mîna foarte multor stăpîni. Dar de atunci soarta poporului etiopian și aceea a țăranului egiptean s-au schimbat foarte puțin. Oamenii beau și acum aceeași apă din Nil, umblă îmbrăcați în aceleași zdrențe, cu deosebirea că pe atunci mîncau pîine de grîu, iar azi mălai și că în antichitate pînă și cel mai sărac sclav avea un grajd și nu locuia împreună cu dobitoacele ca, nu demult, în timpul stăpînirii engleze. Iar moșierul de astăzi este mai lacom decît erau faraonii.

— Asta-i adevărat, observă Bertrand, dar îmi aduc aminte că am citit undeva că faraonii nu se sfiau să scumpească prețul cerealelor, încă înainte de însămînțare, dacă nilometrele permiteau să se întrezărească o inundație îmbelșugată.

---

* Omul a creat dumnezeii (lb. fr.).

— N-am spus că faraonii erau mai de treabă decît beyii, pașalele sau concernele bancherilor englezi. Aceștia din urmă au ținut să fie construite stăvilarele, ca să-și procure mai ieftin materia primă pentru fabricile din Manchester. În loc de bumbacul scump din Texas, ei și-au făcut astfel rost de bumbac ieftin din propriul lor imperiu. Nu era un motiv suficient ca să fim ținuți în sclavie? Dar istoria nu stă pe loc. Azi stăvilarele zidite cu munca felahilor sînt ale noastre.

Se întoarseră și porniră spre ruine.

— Orașul Theba, mai bine zis ruinele sale, se întinde în fața noastră pe o lungime de 1.430 m și o lățime de 500 m. Templul are o lungime de 255 m.

Ajunseră sub un portal cu cornișe înalte și impunătoare. Intrară în nava de altădată a templului. Tavanul, sprijinit odinioară pe bîrne masive, se prăbușise de mult. numai șirurile de coloane de piatră și de cărămidă, care susțineau grinzile, se mai înălțau și acum, mîndre, spre cer. Ieșind din navă, dădeai de o curte, apoi de o nouă navă. După aceea, colonadele și zidurile deveneau din ce în ce mai scunde, mai mici și se terminau într-o încăpere joasă și întunecată: sanctuarul. Pereții erau acoperiți cu basoreliefuri. Unul dintre ele, păstrat intact ca prin minune, înfățișa zămislirea dumnezeiască și nașterea lui Amenhotep al III-lea. Pe alte basoreliefuri văzură un leu și o căprioară jucînd jocul de dame, o vrabie urcîndu-se pe o scară spre o pisică ce ședea pe o ramură de tamarisc. Fantezia sculptoare redă lumea animalelor așa precum ar fi dorit omul s-o vadă.

Ajuns în fața basoreliefului care reprezenta nașterea lui Amenofis al III-lea, Hasan începu din nou să vorbească:

— Fiul său nu era pe placul preoților. Amenofis al IV-lea s-a certat atît cu preoții acestui templu, cît și cu cei de la templul lui Amon-Ra din Karnak. Preoții nu vedeau cu ochi buni că faraonul își alesese soția dintr-o casă domnitoare străină, în loc să se căsătorească cu soră-sa sau cu o vară, cum făceau adeseori monarhii din această perioadă. Fiul l-a renegat pe Amon-Ra, luînd numele de Khu-n-aten, Reflexul soarelui, apoi și-a mutat capitala din Theba la Amarna, unde s-a găsit aproape toată corespondența tatălui, cît și cea a fiului.

— Bine-bine, înțeleg că mumiile au fost îmbălate, umplute, unse, îmbălsămate și înfofolite în fel de fel de drăcii, care le-au făcut să suporte aceste cîteva mii de ani, dar nu pricep cum de s-au putut păstra aceste suluri de papyrus și aceste statui de lemn? Nu văd cine-ar putea să-mi explice?! zise Charley, arătînd spre figurile zeităților Anubis și Bess de pe basorelief.

— Ia în mînă un pumn de sare și vei înțelege imediat de ce n-au putrezit sulurile de papyrus și statuile din lemn! zise Hasan.

— Sau, cu alte cuvinte, aerul uscat, lipsit de aburi, deci lipsit de bacterii și de mucegai, a ocrotit aceste comori de artă, constată Yvonne.

— Cine-i omul acela cu cap de broască, care rîde cu atîta poftă? întrebă Bertrand.

— Bess, una din zeitățile veseliei, răspunse Hasan. Celălalt, de colo, cu cap de uliu, e Set, zeul întunericului. Anubis, cel cu cap de crocodil, e tot o zeitate a întunericului, iar cea de lîngă el e soția sa, Tyfon, întruchiparea groazei. Zeitățile anticului Egipt duceau o viață familială foarte complicată, la fel ca și oamenii. Dar despre asta mi se pare că v-am mai vorbit tot azi. Omul a modelat socie-

tatea zeilor după chipul propriei sale societăţi, după cum şi zeităţile sale au fost plămădite după chipul şi asemănarea figurilor şi forţelor din mediul înconjurător. Mulţi socotesc că Egiptul a fost o ţară a morţii. Piramidele au fost înălţate de oameni, iar miile de boi Apis şi de pisici nu sint creaţii ale morţii, ci ale dorinţei de a trăi şi după moarte. Cel puţin aşa cred eu. Dorinţa aceasta este nutrită deopotrivă de cultura ebraică, arabă, creştină şi gotică, sub forma basmelor despre viaţa de dincolo de mormînt, despre paradis.

— Facem o plimbare pină la Karnak? intrebă Yvonne.

— De văzut, am avea ce vedea, in imprejurimi. Am putea bunăoară să vizităm Drah el Negga, cel mai vechi cimitir al Egiptului, cu morminte de piatră, cavourile faraonilor din dinastiile XI, XIII şi XVII. Am putea face o plimbare printre rindurile de sfincşi şi berbeci cu care Amenofis al III-lea a legat acest templu cu cel de la Karnak. Miine insă e zi de repaus. Putem deci să venim din nou dacă avem poftă.

— Atunci propun să continuăm discuţiile la hotel, zise Yvonne, luind de braţ pe Roger şi pe Abu Hasan.

„Dracu ştie cine l-o mai fi inventat şi pe acest Vergiliu arab, dar mi-a făcut un adevărat infern din excursie" — bombăni Charter, în timp ce se tira cu o mutră plouată in urma veselului trio.

*

* *

Locorde şedea la biroul lui, ţinîndu-şi capul intre miini, şi şoptea cu desperare:

— Află că te ucid! Spune-mi ce naiba să fac acum?

De jos, din stradă, se auzeau strigătele băieţilor cu ziare: „Vie ouvrière", ediţie specială, senzaţia extraordinară a marii curse!... „Vie ouvrière"...

Locorde işi astupă urechile:

— Cum ai putut face una ca asta!? ţipă la tinărul care stătea flegmatic in faţa lui.

— V-am chemat de cel puţin douăzeci de ori. Şi nu mi-a răspuns nimeni.

— După două zile de curăţenie generală n-ai fi răspuns nici dumneata! Ce, crezi că n-am şi eu dreptul să dorm o dată?

— Eu n-am nici o vină. Ce puteam face dacă aţi scos telefonul din priză? Ştirea trebuia să apară.

— Ştirea... ştirea... dar ce, asta-i ştire pentru dumneata?...

*

* *

...„Vie ouvrière"! Cu televizorul prin lume, fără releuri! S-a rezolvat problema televiziunii! „Vie ouvrière"... Transmiterea din elicopter a marii curse... „Vie ouvrière"... Senzaţionala invenţie a lui Charles Grieux... „Vie ouvrière!"...

— Şi acum lasă-mă-n pace să citesc şi eu articolul pînă la capăt! Cel puţin să ştiu de ce-mi fring gitul..., zise Locorde, resemnindu-se in faţa faptelor ce nu mai puteau fi schimbate.

Pierre işi deschise gura, dădu să spună ceva, dar, resemnindu-se, făcu un gest cu mina şi ieşi din cabinetul şefului.

.. — Mă cheamă ca să mă scoată afară! Cică să-l las în pace să se uite! De ce mi-a mai tras un așa perdaf? zise Pierre către colega sa, mica Gisette. Apoi se aplecă peste biroul său și începu furios să scrie.

Locorde aruncă o privire asupra ziarului.

— Mai mic de 40 n-ar fi putut să apară? bombăni, în timp ce se uita la titlul cules cu litere de-o șchioapă. „Cu televiziunea prin cele șase continente! Invenția lui Charles Grieux! Transmiterea marii curse din elicopter".

Locorde suspină adînc, apoi se apucă să citească articolul:

„De la început îmi era suspectă toată treaba aceasta. Ce căuta un elicopter în plin deșert? Iar dacă se afla în cursă normală, de ce zbura atît de încet? Mașina urmărea de la mică altitudine caravana concurenților, fără să-și modifice înălțimea de zbor, plutind aproape constant pe deasupra mijlocului șirurilor de cicliști. Pe parcurs am ghicit că avea pe bord un emițător. La Luxor am făcut unele investigații și, după ce am cutreierat tot malul drept al Nilului, am dat în sfîrșit de aparat — pe malul stîng.

N-aș putea spune că am avut parte de o primire prea cordială. În primul rînd, au tăbărît asupra mea doi buldogi, gata-gata să mă mănînce. În ultima clipă însă am izbutit să domolesc cuplul cu un pachet de ciocolată. (Era cît pe aci să se sfîșie cînd am aruncat ciocolata între ei.) Dar degeaba izbeam cu pumnii și cu picioarele în ușa aparatului. Cred că nu s-ar fi deschis niciodată dacă, în clipa cînd eram gata-gata să abandonez lupta și să fac cale-ntoarsă, nu s-ar fi luat după mine cei doi «cățeluși». Desigur că altminteri n-aș fi făcut niciodată cunoștință cu Charles Grieux, inventatorul emițătorului de televiziune fără releu.

Ușa se deschise însă, și cineva fluieră. Cîinii se întoarseră, ca să răspundă printr-un lătrat prietenos, dar nu se mai arătară dispuși să se întoarcă la aparat. Nu știau săracii că nu mai aveam altă ciocolată la mine. Din aparat se lăsă o scară metalică, pe care coborî furios un gentleman cu barbă. Alergă după noi, luă cîinii de zgardă, dar în clipa aceea eu mă prefăcui că arunc ceva. Cîinii se zmuciră din mîinile stăpînului lor și se repeziră glonț după mirajul ciocolatei.

— Bine i-ați dresat! observai încetișor.

— În împrejurări obișnuite sînt disciplinați. De ce i-ați zăpăcit?

— În primul rînd ca să nu mă muște, iar în al doilea pentru ca să-mi povestiți unde transmiteți cursa prin televiziune?

Gentlemanul cu barbă făcu o strîmbătură de parcă l-aș fi mușcat.

— De unde știți?

— Nu interesează, de vreme ce știu!?

— Urmați-mă! mă invită scurt. Își lăsă cîinii în voia lor și porni spre aparat. L-am urmat. M-am trezit într-o cabină elegantă și confortabilă în care patru inși jucau bridge.

— Trei cupe, zise unul, tot un bărbos.

— Passe. Patru pici. Passe. Patru sans atout...

Îmi dădui seama că acela care anunțase patru atout-uri ratase șlemul, dar nu zisei nimic. În sfîrșit cei patru domni îmi observară prezența și se sculară în picioare, uitîndu-se mirați la însoțitorul meu.

— Bună ziua! deschisei discuția.

— Bună ziua! răspunseră în cor, nu prea încîntați de vizită, apoi se uitară din nou cu priviri iscoditoare la însoțitorul meu.

— Bănuiesc că duduia este ziaristă și a aflat că lucrăm cu un post de emisiune.

Schimbară între ei priviri bănuitoare, apoi dădură din umeri și luară iarăși loc.

— Atunci, poftim. Ce doriți? întrebă însoțitorul meu.

— În primul rînd, hai să fim civilizați! Mă numesc Yvonne Charpentier și sînt trimis special al gazetei «Vie ouvrière».

— Trimisă pe chestia cursei sau a televiziunii?

— Trebuie să scriu un reportaj senzațional. De asta depinde dacă voi putea să-mi termin studiile.

Schimbară din nou priviri semnificative, după care însoțitorul meu mă întrebă:

— Cu ce puteți dovedi adevărul acestor afirmații?

— După cuvenitele prezentări, legitimațiile mele vă stau la dispoziție.

— Scoateți legitimațiile, și sîntem gata să ne prezentăm!

Le arătai legitimația de ziarist și caietul de cursuri de la facultate.

— Dacă n-ar fi adevărat, cum vă-nchipuiți că aș putea să fiu aici? O studentă!...

— Charles Grieux! se prezentă însoțitorul meu.

— André Grieux.

— Pierre Grieux.

— Robert Grieux.

— Louis Aumont, se prezentă și al cincilea. Nu vă mirați, patru dintre noi sînt frați.

*

* *

— Problema la a cărei rezolvare lucrăm nu este nouă în lumea tehnicii, începu Charles Grieux. Acum șase ani, mi-am dat seama, împreună cu fratele meu mai mic, André, că îmbunătățirea stațiilor de releu nu va putea rezolva decît parțial problema televiziunii. Pe vremea aceea, distanța maximă care putea fi atinsă cu ajutorul stațiilor de releu era de 400 de kilometri. Asta însemna că aparatele de televiziune nu puteau recepționa programul difuzat de o stație de emisiune decît pe o rază de cel mult 400 de kilometri, și aceasta, bineînțeles, cu sacrificiul unor cheltuieli destul de mari. Cinci stații de releu însemnau o încîncită pierdere de energie, însemnau cinci instalații. Fiecare stație de releu, adică post de retransmisie, ridica un nolan întreg de noi probleme tehnice făcea să devină problematică claritatea și continuitatea emisiunii, iar soluția prin doi-trei sateliți artificiali nu putea fi rezolvată de noi. Atunci ne-a venit ideea să încercăm să găsim o soluție a problemei pe baza unui principiu nou... Pot afirma liniștit că am trecut de dificultățile cele mai serioase. Stațiile noastre experimentale au putut urmări ieri în condiții excelente desfășurarea cursei în Australia, tot atît de bine ca și pe tot cuprinsul Uniunii Sudafricane, în Suedia sau în Mexic. Nu intenționăm să facem un secret din invenția noastră, dar n-am vrut să dăm publicității rezultatele noastre prea devreme. Acum însă n-are a face chiar dacă se află; nu mai era decît chestiune de zile să publicăm chiar noi... Și,

ca. să nu complic lucrurile fără rost, voi încerca să rezum în citeva cuvinte pe ce se bazează procedeul nostru.

— Băgaţi de seamă cum notaţi termenii tehnici!

— Nici o grijă. Inainte de a fi primită la medicină, am absolvit P.C.B.-ul *.

— Pardon.

— Prin urmare, iată cum s-a intîmplat. Am aflat că submarinele ţin contactul între ele prin aşa-numitele unde, ultrasonore, care pot fi emise sub apă la distanţe uriaşe, cu condiţia ca staţia de emisiune să aibă o frecvenţă şi o intensitate corespunzătoare. De aici ne-a venit ideea să folosim reţeaua de apă a globului pămîntesc pentru scopurile televiziunii. Despre ce ar fi deci vorba? Reţeaua de apă a pămîntului este atît de densă — cu excepţia deşerturilor — încît în cele mai multe locuri, mai cu seamă în apropierea marilor oraşe, distanţa dintre apă şi oraş se micşorează la mai puţin de 70 de kilometri, prin urmare undele emise de o staţie care lucrează fără releu trebuie să ajungă neapărat pînă la rîu sau la mare.

De aici rezultă că pe malul celei mai apropiate ape de lîngă obişnuita staţie de emisiune urmează să se înfiinţeze o simplă staţie de transformator, care să transforme undele hertziene în unde ultrasonore, adică undele electromagnetice în unde mecanice. Undele ultrasonore se propagă în linie dreaptă sau, prin intercalarea unor «oglinzi», în linie frîntă. Staţia de emisiune comunică linia pe care se propagă undele, iar staţiile de recepţie captează o parte din banda de unde ultrasonore, le transformă la gama de frecvenţă a undelor hertziene şi le transmite mai departe. Prin acest procedeu, emisiunea de televiziune poate fi transmisă la distanţe de mii de kilometri fără să fie nevoie de staţii intermediare de amplificare. Experienţele avansează rapid, iar rezultatele obţinute sînt cît se poate de promiţătoare. Nu ne-am izbit de greutăţi decît din partea anumitor organe de stat care voiau să cumpere invenţia noastră şi s-o ţină secretă. Noi însă n-am muncit timp de atîţia ani ca, în urma străduinţelor noastre, să se întocmească cîteva desene şi dosare menite să zacă într-o casă de fier, ci pentru ca invenţia noastră să fie folosită de întreaga omenire!

In calitate de inventatori n-avem decît o singură condiţie de pus: interzicem categoric oricui să folosească procedeul nostru în scopuri propagandistice de război. In cîteva cuvinte, cum acestea au fost de spus, mai exact, atît aţi reuşit să obţineţi, stimată domnişoară studentă în medicină. De altfel ţinem să vă exprimăm sincerele noastre felicitări pentru perspicacitatea dumneavoastră...

— Şi... dacă nu vă supăraţi... ceilalţi?

— Fratele meu, André, este tot inginer şi toţi patru fraţii sîntem tehnicieni. Partea teoretică am elaborat-o împreună cu André, partea practică a fost realizată de Pierre şi Robert, iar partea comercială — care constituie un aspect departe de a putea fi neglijat în istoricul succesului unei invenţii — a fost rezolvată, mai bine zis suportată, de prietenul nostru Louis Aumont.

— Şi... acum?

— Staţia noastră experimentală e instalată pe un vapor care pluteşte pe Nil, înaintînd în amont, la cuvenita distanţă în faţa con-

---

* *P.C.B.* — „Physique-chimie-biologie", anul pregătitor pentru medicină (în Franţa) *(N.A.)*.

curenților sau în urma lor. Noi, cei de aici, transmitem amănuntele cursei de pe acest elicopter. Peste citeva zile vom avea in fața noastră și filmul care va fi realizat pe baza emisiunii de aici la stațiile noastre de recepție instalate în Australia, Suedia și în alte colțuri ale lumii. Sinteți mulțumită?

— Mulțumesc... O ultimă intrebare... Cînd veți înștiința celelalte posturi de emisiune că se vor putea angrena la rețeaua dumneavoastră...

— Păi... grație dumneavoastră, chiar miine.

— Vă rog, nu-i anunțați decit poimiine, zisei.

— S-a făcut, acceptă inginerul Charles Grieux rîzînd cu poftă la auzul rugăminții mele și m-a rugat să transmit pe această cale salutul său cititorilor gazetei «Vie ouvrière», care se vor putea convinge încă o dată după apariția acestui articol — deci miine — că geniul francez n-a părăsit calea progresului!

Yvonne Charpentier"

Locorde lăsă să-i cadă ziarul pe birou. Rămase citeva clipe nemișcat, cu privirea pierdută în gol, apoi apăsă butonul soneriei. Bătrînul Jean, omul de serviciu, și Gisette, secretara lui Locorde, apărură deodată în ușa cabinetului.

— Moș Jean, spune-i lui Pierre să vină încoace!

Bătrînul bombăni ceva și plecă, tîrșîndu-și picioarele.

— Gisette, fă un ordin de plată de 100.000 de franci pe numele lui Pierre Moineaux.

— Sînt cel puțin treizeci de persoane care așteaptă afară și cel puțin alți cinci sute v-au căutat la telefon. Cui să-i dau legătura?... Primiți pe cineva?

— Deocamdată pe nimeni. Cum voi sosi, te anunț. Ți-a fugit un ochi de la ciorap.

Gisette, furioasă, se întoarse brusc și trînti ușa.

— Las' că-ți arăt eu, să mă văd numai cununată cu tine! bombăni furioasă și apoi se adresă celor din anticameră:

— Monsieur Locorde vă roagă să mai aveți puțintică răbdare. Vorbește tocmai cu Cairo...

Pierre intră în camera șefului.

— Ia spune, de ce nu mi-ai atras atenția de la început că-i vorba de ceva serios? Pe André Grieux îl cunosc, am fost colegi de liceu...

— Păi... păi..., se bîlbîi Pierre.

— Ești un nepricopsit. I-ați suta de mii de franci și pleacă în Egipt. Dar ia seama și cască bine ochii la ce se petrece acolo! Au revoir!

— Mon chef, șefule, dar, mon chef, eu...

— Te duci și-ți comanzi biletul de avion și-i spui lui Gisette că cel puțin o oră încă nu sînt aici.

— Mulțumesc, plec, dar Yvonne...

— Yvonne! Yvonne rămîne. Adevărat că ne-a trimis o bombă, dar e o bombă care ne va face să sărim in aer, mai cu seamă dacă nu va exploda.

Luă receptorul și formă un număr.

Gisette nu înțelese prea bine cum s-a putut întîmpla ca Pierre, acest tînăr de obicei atît de docil, s-o ia deodată în brațe, copleșind-o de sărutări.

CAPITOLUL XI

Van Kappen se zbătea să iasă din apă. Şoseaua Luxor — Assyut era tot atît de ingustă ca şi drumurile pe care pedalaseră pină acolo. Nu băgase de seamă că ceilalţi concurenţi il inghesuiseră tot mai spre marginea şoselei, cind, deodată, se pomeni pînă la gît în apă. Partea cea mai mare a drumului era propriu-zis coama unui stăvilar care reţinea apa in bazinele de acumulare şi in apropierea Nilului atingea o înălţime de 2—4 metri, iar mai încolo era din ce in ce mai scund. Dacă n-ar fi nevoie de stăvilare, n-ar exista nici drumuri in Egipt, căci pămîntul e din cale afară de puţin şi scump. Van Kappen nu-şi mai pierdu vremea să se şteargă de apă şi de nămol, ci-şi încălecă în grabă bicicleta şi începu să pedaleze cu furie, ca un bezmetic. Spre norocul lui, cind i s-a intimplat să cadă în apă se afla în plutonul din frunte şi ieşi pe uscat destul de repede ca să mai poată porni din nou la drum inainte de a-l ajunge caravana de autovehicule din urmă. O bucată de vreme merse printre ultimii, apoi recuperă, încetişor, din ce in ce mai mult terenul pierdut.

Charter, care stătea la postul de observaţie, o bătu uşurel pe Yvonne peste ceafă.

— Localnicii nu ne întîmpină cu cine ştie ce bucurie, scumpa mea colegă!

— De ce? Pînă acum lumea s-a arătat foarte drăguţă. Dar ar fi bine să urmăreşti mai atent cursa.

— Ia uită-te acolo! îi atrase atenţia Charter.

Yvonne se întoarse in direcţia arătată de tînăr şi zări un felah înfuriat, care din cînd în cind îşi ridica ameninţător pumnul spre caravană

— Trebuie să aflăm neapărat ce s-a-ntimplat. Stop! Opreşte! porunci Yvonne şoferului. Maşina trase la marginea şoselei, Yvonne şi Charter se dădură jos şi porniră înapoi către felahul cu pricina. Yvonne prinsese cîteva cuvinte arabe, totuşi nu izbuti să priceapă ce striga sărmanul om zdrenţăros, care tocmai scotea apa cu o găleată de lut ca s-o verse la un nivel mai ridicat, cind caravana il încurcă în treaba lui. Pricepu însă motivul supărării sale, căci la suprafaţa apei pluteau o mulţime de broaşte moarte

— Egiptenii il mai venerează şi astăzi pe Bess, veselul zeu cu cap de broască, socotind că apa în care trăiesc şi se înmulţesc broaştele este bună. Dacă mor broaştele, înseamnă că ceva nu e în ordine cu apa.

— Nu înţeleg, totuşi, ce s-a întimplat?

— Un tip a căzut în apă, răspunse Charter.

— Nu mor broaştele din atita lucru, afară dacă cine ştie... Yvonne îşi inghiţi vorba pe care o avea pe limbă — respectivul nu e yancheu

— Nu pricep nici eu cum vine treaba asta, dar dacă ai avut amabilitatea să mă omiţi din reportajul de ieri, pe care l-ai scris ca şi cind singură ai fi pus mîna pe material, cînd in realitate javrele acelea au mîncat pantalonii mei şi nu ciocolata dumitale, lasă-mă ca de data aceasta să descurc eu povestea asta cu broaştele...

— Spune-mi, mai bine, nu ştii cumva care dintre concurenţi a căzut in apă?

— Nr. 270.

— Campionul tomnatic? Ăla care merge într-un ritm atît de îndrăcit. Şi ce vrei să scrii, mă rog, despre broaştele moarte?

— Deocamdată n-am idee. Poate ceva în genul ăsta: „Pe urmele civilizaţiei mor broaştele“, „Răzvrătirea Nilului", „Broaşte pesimiste pe malul Nilului".

— De ce pesimiste?

— Cum? Nu cunoşti fabula lui Esop cu cele două broaşte? Două broaşte au căzut într-o garniţă mare cu lapte, îşi începu povestirea Charter. Se zbăteau, se chinuiau, dar degeaba se osteneau că nu izbuteau să iasă la liman. De trei ori răsărise soarele şi de trei ori dispăruse la apus în lumea umbrelor, cînd, deodată, una dintre broaşte zice...

Între timp ajunseră la maşina lor, se urcară, şi şoferul porni motorul.

— Soro, eu nu mai rezist, am făcut tot ce mi-a stat în putinţă... de aici nu există ieşire eu mă las la fund. Şi cu aceasta încetă să se mai zbată, se lăsă la fund, de unde nu mai ieşi niciodată. Cealaltă broască îşi jeli sora, dar nu renunţă la luptă... Şoferul schimbă viteza, şi acum zburau cu o sută de kilometri pe oră...

— Eu, zise în sinea ei broasca optimistă, înot pînă mai pot să mă mişc. Dac-o fi să mor, înseamnă că balanţa destinului a înclinat de partea cealaltă, căci ea este mai tare chiar decît zeii, care n-au nici un motiv să fie mîniaţi pe mine. Nu-s mai frumoasă decît Afrodita, nici mai hoaţă decît Hermes, nici furia nu mi-e mai oarbă ca a lui Hefaistos, nu-s nici mai deşteaptă decît Pallas Atena... aşa că zeii din Olimp n-o să-mi facă nici un rău... Şi, spunîndu-şi toate astea în gîndul ei, broasca se zbătea, se zbătea cu încăpăţînare, dînd din picioare fără odihnă. Carul lui Phoebus îşi făcuse pentru a patra oară drumul zilnic pe bolta cerească, cînd, deodată, simte şi broasca noastră că o lasă puterile. De abia îşi mai mişca picioarele. Le mai zvîcneşte cu desperare pentru ultima dată, apoi, închinîndu-şi sufletul lui Zeus, se opreşte... şi în clipa aceasta simte că se află pe ceva tare. Scăpase. Se zbătuse pînă ce laptele se transformase, de cît l-a frămîntat cu picioarele, în unt.

Rămaseră amîndoi tăcuţi o bucată de vreme. În cele din urmă, tot Yvonne fu cea care rupse tăcerea.

— Frumoasă fabulă.

— Ţi-am povestit-o ca să-ţi explic de ce te vei hotărî în cele din urmă să te măriţi cu mine...

— Uite. Ştii ce? Dacă izbuteşti să descurci treaba asta cu broaştele, îţi dau voie să mori pentru mine, iar eu îţi promit că voi rămîne toată viaţa văduvă şi te voi jeli...

„Serpente conduce!“ — se auzi din depărtare glasul megafonului.

— Azi nu s-au mai prezentat la start decît 183. Sînt curios cîţi vor rezista pînă la urmă, zise Charter cu un glas melancolic. Dumneata nu mă iubeşti.

— Nu cred să reziste mai mult de cincizeci pînă la capăt. Şi acum urcă-te la postul dumitale, să vedem ce face amicul nostru nr. 270...

Charter se urcă şi şuieră plin de admiraţie.

— Nr. 270 a ajuns în mijlocul plutonului din frunte. Serpente conduce, urmat de Diaz, la locul trei nr. 137 — Horst Müller.

— Horst Müller?

— El trebuie să fie. Al patrulea e Abu Hasan, al cincilea e nr. 270...

— Van Kappen, preciză Yvonne.

— Al şaselea e Paul Tissu, al şaptelea Van Lauen, al optulea Lamberto Ferrari, al nouălea Frank Spiegel, al zecelea cel cu nr. 183, şi... ghici cine-i al unsprezecelea?

— Bertrand?

— Ca nuca-n perete. Nu e el.

— Dar cine?

— Nu ştiu. Are nr. 127.

— Hai să schimbăm! Pesemne îi s-au aşezat broaştele pe suflet.

— Bertrand e al doisprezecelea. Schimbăm?

— Rămii unde eşti. În curind ajungem la Assyut...

* * *

„Luptă pe viaţă şi pe moarte între Serpente şi Diaz. Diaz are pînă acum un avantaj de 25 de secunde. Horst Müller şi Van Kappen au ajuns printre primii. Abu Hasan e cu 10 secunde în urma lui Serpente, dar pare obosit. Bomba îl urmează. Află cine-i Horst Müller! Antrenorii săi sînt dr. Miguel Camberra şi Jim Norton. Răspunde fulger! Trimite-l încoace pe Louis Qualorze, garantez veneraţie absolută şi îmbălsămare. Nabu să scrie Salutări.

Yvonne"

— Nu mai pleci în Egipt, îl înştiinţă Locorde pe Pierre Moineaux, care apăru în uşă. Află-mi cine este Horst Müller, dr. Miguel Camberra şi Jim Norton. Ce ai? Te doare capul... Ia de-aici o compresă rece. Eu de trei zile le tot schimb. Trăiască Yvonne! Au revoir!...

Pierre părăsi, plouat, biroul şefului.

— S-a dus şalul de mătase, mocca veritabilă, porţelanul de Cordova... da, aşa e viaţa, draga mea Gise..., rămîn la Paris...

De data aceasta însă se înşelase.

* * *

— Doar un ziarist poate fi atît de obraznic, observă Paul Werner, şeful serviciului de contrainformaţii al trustului „United Anilin Company", oprindu-se din citit.

— Continuă, te rog, făcu un gest nerăbdător Goodrich Kollar, directorul general al trustului.

„Între criminalii nazişti salvaţi din mîinile tribunalului de la Nürnberg de către trusturile «General Chemical Comp.» şi «United Anilin Comp.» se află şi domnul doctor Heinz Krause, inventatorul preparatului M.P., experimentat pe pielea femeilor internate în lagărul 4.137. Dl. Heinz Krause, dispărînd, a fost condamnat în lipsă, dar după părerea noastră, unii domni de la «General Chemical Comp.» ar putea spune multe despre dispariţia doctorului.

Poporul american respectă ştiinţa, respectă savanţii, dar sîntem convinşi că nici un cetăţean cinstit nu este de acord cu fabrica-

rea unor culturi bacteriene cu scopul de a extermina populația civilă a altor țări. Sîntem convinși că tăinuirea și protejarea criminalilor de către «General Chemical Comp.» și «United Anilin Comp.» nu..."

— Termină, te rog! îl întrerupse Goodrich Kollar. Ce propui să facem?

— După părerea mea, în primul rînd, trebuie să-l găsim pe Carlo Tavello, autorul acestui articol. Pentru acest lucru voi însărcina un agent. Pe urmă vom afla de la el unde se află Krause în prezent și vom pune mîna pe M.P.-ul său... De altfel, de mult îl caut pe acest domn. Îi cunosc numele încă din arhivele tribunalului de la Nürnberg. Pe urmă dumneavoastră veți hotărî cui îi vom vinde sau fabrica M.P.-ul...

— Cred că vom găsi o armată care să ni-l cumpere! Rîseră amîndoi. Dar deocamdată atenție la două lucruri, continuă Kollar. Nu cumva să mi-l scăpați pe acest Tavello din mînă, și nu cumva să se publice articolul. Ai înțeles?

— O. K.! răspunse Werner. Vă garantez!

Nu era vina lui Paul Werner că de data aceasta se înșela.

*

* *

— Ești sigur că broaștele au murit cînd a căzut Van Kappen în apă?

— N-aș putea să afirm cu certitudine. Un lucru este însă sigur: felahul care amenința caravana părea să ne învinovățească pe noi de moartea broaștelor.

— Ar fi important să controlăm acest lucru.

— Să cerem din nou ajutorul lui Abu Hasan?

— Dacă socoți că nu ne-ar refuza, zise Roger Bertrand, cred că am face un pas înainte spre rezolvarea problemei.

— Sînt convinsă că nu ne-ar refuza, dar n-aș vrea să-l mai obosesc.

— E departe de aici bazinul unde lucra felahul?

— Vreo jumătate de oră cu mașina.

— Atunci haide, să mergem!

Abu Hasan, cu toate că nu pricepea despre ce era vorba, se arătă gata să vină în ajutorul celor doi prieteni. Nu trecu nici o jumătate de oră, și ajunseră la bazinul cu pricina. Convorbirea nu dură nici două minute.

— Felahul susține, le explică Abu Hasan, că broaștele sale au murit cînd concurentul nr. 270 a căzut în apă, dar acum nu mai e supărat, pentru că cele mai multe din ele au înviat. Omul e convins că s-a întîmplat o minune și s-a hotărît ca de îndată după seceriș să plece în pelerinaj la Meca.

Yvonne tresări.

— Și cel de la pompa de benzină voia să plece la Meca!

— Nu știu la ce te referi, spuse nedumerit Bertrand.

Yvonne îi povesti întîmplarea.

— Două minuni una după alta..., gîndi Bertrand. Nu sînt chiar sigur, dar mi se pare că vom reuși să le dezlegăm pe amîndouă și nu-i exclus, poate, chiar și a treia minune.

Își reluară locurile în mașină. Cînd coborîră în fața hotelului, Abu Hasan părea oarecum încurcat, aproape jignit.

— Cîţi kilometri sînt de la Assyut pînă la Beny-Suef? îl întrebă Bertrand.
— 260, răspunse Hasan.
— Şi dacă nu mă-nşel de la Beny-Suef pînă la Cairo şoseaua este asfaltată...
— Da. O şosea asfaltată, lată de 8 metri, confirmă Hasan.
— Atunci poate că poimîine voi fi în stare să-ţi explic de ce a fost nevoie să te deranjăm astăzi. Pînă atunci însă, te rog să nu fii supărat.
— Dimpotrivă. Vă rog să mă iertaţi dumneavoastră dacă prin indispoziţia mea mi-am indispus prietenii. Vă mulţumesc pentru plimbare şi vă rog încă o dată să nu fiţi supăraţi pe mine...
Hasan dădu mîna cu toţi şi se retrase apoi în camera lui. Yvonne şi Bertrand luară loc la o masă din hol, unde stătură de vorbă timp de vreo douăzeci de minute pînă le sosi cafeaua.

*
* *

Clarck Masson, trimisul trustului „Chemical" pentru a controla trio-ul, se uita cu un calm filozofic prin gaura cheii de la uşa camerei lui Horst. Profesorul scoase acul din pacientul său, trase apă în seringă, o spălă, apoi o aşeză la loc în cilindrul ermetic umplut cu alcool. Masson se îndreptă de şale, şi se retrase în camera lui.
„Deocamdată totul merge strună" — bombăni nemulţumit. „Aştia-s nişte escroci conştiincioşi. Îmi pierd vremea de pomană". Îşi scoase carnetul cu însemnări şi constată că Horst ocupa locul cinci în clasamentul general.
„Mai uşor suportă un membru al Ku-Klux-Klanului prezenţa unui negru decît bookmakerii această cursă. De data asta aş jura că se curăţă cu toţii!" Masson deschise cu un zîmbet mulţumit ghidul. Fireşte, pariase şi el cu sumicica lui pe Horst Müller.

*
* *

Cerul se înnorase. Caravana înainta cu o medie orară de peste 40 de kilometri. Numărul concurenţilor rămaşi în cursă scăzuse la 169.
Caravana atinse podul cel nou, construit de guvern în 1955. Şoseaua trecea pe malul opus al Nilului. Cicliştii înaintau acum între deşertul Libiei şi cel al Arabiei, dar nici deşertul, nici Nilul nu mai prezentau o noutate pentru ei. Elicopterul urmărea ca o umbră caravana.
— Ei, ai dezlegat misterul broaştelor? întrebă Charter.
— Cred că da, răspunse Yvonne. Pesemne că erau toate femele şi cînd te-au văzut proptit de trepiedul dumitale, contemplînd melancolic zările îndepărtate, au leşinat de dragoste.
— Broaştele astea sînt femele şi s-au ales numai cu un leşin. Eu unul însă ştiu c-o să crăp...
— Asta să n-o faci, căci n-o să mai am cu cine să mă cert!
— Nu mă-ngrijorează persoana dumitale. Cred că l-ai scoate din sărite pînă şi pe bunicul meu!
— E mort?

— Nu. E pescar. Nr. 270 e la locul nouă. Diaz e al cincilea, Abu Hasan al doilea. Nr. 137 conduce. Roger... Roger Bertrand, nu-l văd bine... aha... da, e din nou pe aceeaşi linie cu Lamberto Ferrari. Al unsprezecelea. Trebuie să recunosc că e un sportiv vrednic.

— Şi, dacă nu ne-nşelăm, e vrednic şi ca om, şi ca prieten.

— Prieten! tresări Charter la auzul acestui cuvînt. Na-ţi-o bună, iar s-au ciocnit!

„Salvarea!... Salvarea!..." — urla megafonul.

— Doi s-au dat la o parte. Pesemne o pană. S-au şi apucat să-şi demonteze bicicletele... Ia ascultă! N-ai fi dispusă să vorbeşti cu prietenii dumitale să mă ia intr-o zi în elicopterul lor?

Yvonne nu răspunse. Îi era necaz că nu-i venise în minte pînă acum ideea cu elicopterul.

— Dacă nu-i rogi dumneata, îi rog eu. Diaz a evadat.

— O să se bucure buldogii cînd o să te vadă. Le-au plăcut ciolanele tale.

— Iar Grieux o să se bucure să te vadă pe dumneata. Te-a primit foarte amabil.

— Bine, fie! Să vedem şi noi o dată cursa de la aceeaşi înălţime...

— Serpente sprintează. Abu Hasan l-a ajuns pe Diaz. Încă nu se poate prevedea cine va învinge!

Se gîndea oare la Yvonne sau la cursă?

De data aceasta însă nu-şi divulgă gîndul.

*

* *

— Nu dormi! se răsti Norton la Camberra. Tîmpitul e în stare s-o ia din nou înainte.

— Cine s-o ia? Ce să ia? tresări profesorul.

— Te ia dracu' dacă iese treaba pe dos! Îţi iau coniacul dacă continui în halul ăsta!

— Eşti din ce în ce mai bădăran! zise profesorul, care se dezmetici definitiv. Dacă te mai obrăzniceşti o dată, încetez cu injecţiile.

— Iar opinia publică mondială te va felicita pentru geniul dumitale.

— Să nu crezi că mă poţi şantaja la infinit. Sînt şi eu om.

— Te-nşeli. Crezi că un pungaş nu ştie să facă deosebirea dintre o bestie şi un om?

— Că eşti pungaş, admit, dar pe deasupra mai eşti şi prost.

— De ce? Pentru că n-am asasinat şi eu mii de oameni?

— Ştiinţa...

— Nu mă pricep la ştiinţă, dar dumneata e bine să ai grijă ca Horst să nu facă vreo boacănă, altfel... la uită-te... iar o ia înainte...

— Ajunge-l din urmă, că am eu ac de cojocul lui!

Motocicleta ţîşni înainte. Îl ajunseră pe Horst, şi profesorul îi făcu un semn. Horst însă privea ţintă înainte şi trăgea, trăgea tot mai tare...

*

* *

— Felicitările mele! îl intîmpină Yvonne cu voioşie pe Abu Hasan. Ai avut un sprint într-adevăr fantastic. Cum de-ai izbutit o aşa performanţă?

— A trebuit să evadez, căci m-am înfuriat cînd am văzut că sperietoarea aia bătrînă se menţine tot în fruntea plutonului.

— Bine, bine, dar pe Diaz, pe Serpente şi pe Ferrari tot din aceleaşi motive i-ai lăsat în urmă, aşa, numai pentru că te-au înfuriat?

— Trebuia să-i las în urma mea, ca să-l pot ajunge pe Van Kappen!

— Altfel, te pomeneşti că n-ai fi luptat, ci din pură curiozitate ai fi fost în stare să le cedezi întîietatea...

— Sportivul care nu luptă din răsputeri nu este cituşi de puţin curtenitor, ci, din contră, îşi jigneşte adversarii. Curtoazia nu stă numai în vorbe goale, formale, ci în primul rînd într-o atitudine morală...

— Pesemne îl iubeşti foarte mult pe Kon Fu-ţze, dragul meu Hasan! observă Yvonne.

— Aşa şi e. Învăţăturile sale sînt într-adevăr înţelepte, învăţături pline de omenie, de simţ social. Ceea ce a scris Kon Fu-ţze nu e propriu-zis nici religie, nici filozofie. Învăţăturile lui constituie un adevărat tezaur de înţelepciune populară.

— Ia spune-mi, Hasan, de ce nu ţi-ai ales în loc de medicină cariera de filozof?

— Goethe îl numea pe cărbunar „Kohlen-philosoph". De ce să nu spunem şi noi că medicul e un filozof al trupului?

— Pentru că medicina este ştiinţă şi nu speculaţie.

— Deci e o adevărată filozofie...

Începură amîndoi să rîdă.

— Haide, să mergem să-l căutăm pe Bertrand, propuse Yvonne.

— Nu-i nevoie. Bertrand e făcut dintr-un oţel bun... îşi păstrează magnetismul...

Yvonne roşi:

— Păi...! sări ea îndată.

— Nu te supăra, urmă Hasan. Dumneata eşti într-adevăr ca o forţă care ne ţine împreună. Cînd sîntem în patru îl suport pînă şi pe prietenul dumitale, Charter.

— Nu ţi-e simpatic?

— Ba da, dar îmi reamintesc mereu că-i englez.

— Eşti şovin?

— Nu, nu sînt..., dar nu uita că n-a trecut mult de cînd ne mai războiam cu englezii şi nu ştiu cum vede el această problemă.

— Nu ştiu nici eu. E un om ciudat. Mi se pare că, deşi e amabil şi glumeţ, în fond e destul de dezamăgit şi amărît. De aceea nu fi supărat pe el, căci englezul e şi el om...

Hasan pufni în rîs:

— Of! De cîte ori n-am auzit din gura lor: „Deşi sînteţi arabi, sînteţi şi voi vrednici de dragostea domnului, numai să trageţi la jug, ca şi pînă acum!..."

— Ei vezi. Recunoşti că ai fost nedrept?

— Recunosc. Charter e Charter, iar Anglia... deocamdată e tot Anglia.

Sosi şi Roger.

— Pe unde aţi umblat? V-am căutat peste tot!

— Am stat aici în hol. Nici nu ne-am mişcat.

— Am vorbit cu Grieux. Mi-a promis că face rost de treaba aceea pentru poimîine, zise Roger adresîndu-se Yvonnei. N-are pe bord ceea ce ne trebuie, dar pînă diseară va căuta să înjghebeze ceva utilizabil.

Yvonne fu cît pe-aci să sară de gîtul prietenului ei:

— Pe chestia asta trebuie să bem ceva?

— Cred că da..., zise Roger.

— Fie! încuviinţă Hasan. Pînă mîine dimineaţa tot ni se limpezeşte capul.

— Bei şi dumneata? întrebă Bertrand.

— Religia mi-o interzice, ce-i drept, dar eu nu sînt religios. Patru coniacuri! comandă Hasan.

Yvonne îi aruncă o privire plină de recunoştinţă prietenului ei, care-şi îndrepta turbanul pe cap. Cel de-al patrulea coniac era pentru Charter.

*

* *

— Nu-mi placi, domnişoară, se dojenea Yvonne în faţa oglinzii. Îşi scoase limba. La Paris primeşti să cinezi cu Locorde, aici flirtezi cu Charter, te străduieşti să-l cucereşti pe Bertrand şi caşti ochii la Hasan ca o fetişcană îndrăgostită. Bagă-ţi minţile în cap! şi cu aceasta îşi trase o palmă peste obraz... O fi el un exemplar frumos, prietenul ăsta arab, un bărbat bine şi cu gînduri nobile. După acest monolog se culcă. Dar tot Roger e cel mai drăguţ dintre toţi, şopti aproape adormită, mai mult de dragul de a fi consecventă.

*

* *

Şoseaua sclipea sub razele soarelui ca o fişie argintie. Cursa continua într-un ritm mai îndrăcit ca oricînd. Megafonul abia prididea să anunţe situaţia, care se schimba necontenit:

„Diaz conduce... Serpente conduce... Abu Hasan conduce... Horst evadează"...

Nu mai rămăseseră în cursă decît 131 de concurenţi. Restul abandonase lupta.

— Van Kappen l-a depăşit pe Ferrari..., l-a ajuns din urmă pe Horst! anunţă Charter.

— Acum! dădu semnalul Yvonne. Motorul micului automobil se ambală, şoferul apăsă pe accelerator, iar Charter, apucîndu-se desperat de ceafa Yvonnei, sări de la postul său de observaţie în maşină.

— Nu scapi de mine aşa, cu una cu două! bombăni. Dacă ne e dat să murim, cel puţin să murim împreună.

— Ieri mai voiai să te sinucizi...

— Am încercat, dar n-am reuşit...

— Nu te-ai nimerit?

— Am suportat chimicalele acestui hotel afurisit, nişte porcării pe care ţi le vîră pe gît sub denumirea de coniac.

— Parcă voi nu umpleţi lumea cu stofele pe care le cumpăraţi

din Germania, din Elveţia sau mai ştiu de unde şi le revindeţi drept stofă englezească?

— A! E cu totul altceva. Încă n-a murit nimeni de snobism!

— Nici dumneata de coniacul pe care l-ai băut!

— N-am murit. Dar ce-i cu goana asta? A înnebunit şoferul?

— Lasă-l în pace! Am de gînd să urmăresc îndeaproape plutonul fruntaş.

Micul turism depăşi cu furie vehiculele din faţa lui. În mai puţin de zece minute ajunseră în fruntea caravanei, şi, şoseaua fiind destul de lată, înaintară pînă la plutonul fruntaş. Abu Hasan conducea, urmat de Van Kappen, apoi, în ordine, de Serpente şi Diaz.

— Lasă-mă să mă urc! îi ceru Yvonne. Vreau să-i fotografiez.

— Poftim! consimţi Charter. Zîmbiţi vă rog! strigă apoi spre Horst, care pedala încruntat în clipa în care maşina trecu în goană pe lîngă el... apoi întinse fetei aparatul „Leika". Micul turism depăşi plutonul din frunte şi îl lăsă mult în urmă. Yvonne îşi potrivi aparatul de fotografiat şi zise:

— Acum!

De sub portbagaj ţîşni un şuvoi lat de ulei, care se întinse peste şosea. Yvonne rămase cu degetul nemişcat pe declanşator, fără însă să ia aparatul de la ochi. Micul turism, ca şi cînd ar fi avut o pană, trase la marginea şoselei, micşorîndu-şi viteza, iar cînd cicliştii trecură în dreptul lor şi în vizor apăru figura lui Van Kappen, care pedala surizînd, Yvonne apăsă declanşatorul. Apoi după ce mai făcu cîteva poze, fotografiindu-i pe Horst, pe Norton şi pe Camberra, coborî mulţumită din maşină.

— Ţi-ai terminat distracţia?

— Pentru azi cred că da! răspunse Yvonne, ai cărei ochi străluceau de parcă ea însăşi ar fi fost fotografiată.

*
* *

Pierre Moineaux, reporterul gazetei „Vie ouvrière", lucra la arhiva centrală a Tribunalului de la Nürnberg. Era năduşit ca un cal de curse. Hîrtii, hîrtii şi iarăşi hîrtii. Of, că nu se mai termină niciodată! Arhivarul, un om cărunt şi cu ochelari, se uita la el cu milă.

— Nu-i aşa că dumneata nu eşti funcţionar de carieră?

— Ţi-am mai spus doar că..., dar se întrerupse, aducîndu-şi aminte că de fapt nu-i spusese nimic. Spunea că vrea să dea de urmele unei rude.

— Nu sînt funcţionar. Sînt actor.

— Da, da! oftă arhivarul. Dumneavoastră, actorii, sînteţi oameni cu firea foarte neliniştită. Sînteţi nervoşi. Dar ce vrei, fără nervi nu există artă. Am văzut şi la nevastă-mea.

— Stimata dumneavoastră soţie e tot actriţă? întrebă Pierre mai mult ca să spună şi el ceva.

— E poetă. Şi aflaţi, vă rog, că i s-au publicat pînă acum două poezii în revista de duminică a „Societăţii pentru ocrotirea moralei fetelor catolice". E adevărat că eu nu prea mă pricep, dar se zice că ar fi foarte talentată...

(Urmare în numărul viitor)

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
aviligheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala!)

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU